

3. Seznamování

Čas se přehoupl do odpoledne. Saša klečela v zahradě paní Kraftové a pokřikovala: „Sedni, Nede!“

Ned ji i nadále úspěšně ignoroval a pohrával si s její tkaničkou. Saša ho tedy chytila za bradu a snažila se na něj aplikovat trik pana Gelburga. Jenže právě v tom okamžiku vyšla ze dveří paní Kraftová doprovázená Sašinou maminkou a obě nesly velké tácy.

„Chcete pomoci?“ nabídla se hned Saša a vyskočila na nohy.

„Ne, ne, v pořádku,“ odpovídala paní Kraftová a nasměrovala svůj pohled k Nedovi, který poskakoval za Sašou. „Nejvíc mi pomá-

háš, když si hraješ s tímhle poděsem a on se mi nemotá pod nohy, věř mi.“

„Je jako pytel blech, že?“ zasmála se účastně paní Kennetová. „Kam mám položit ty klobásy?“

„Tady, moje milá,“ ukázala paní Kraftová na místo na piknikovém stole. „Vypadají krásně, vidíte? Řezník je udělal speciálně pro nás.“

Paní Kraftová totiž toho dne Kennetovým navrhla, že si udělají grilovačku. Chtěla tak poděkovat Saše za to, jak se stará o Neda. Brzy si všechny pochutnávaly na klobáskách z grilu a výtečném salátu a Saše už zbýval jenom poslední kousíček klobásy, když se jí Ned pod stolem znovu vrhl po pro něj tolik neodolatelných tkaničkách. Saša se tak lekla, že klobásu upustila na zem.

„Nede, fuj!“ napomenula ho, ale bylo příliš pozdě. Ned vábné sousto zhltnl, postavil se na zadní, přední tlapy si opřel o Sašina kolena a dožadoval se přídatku.

„Vypadá to, že i Nedovi ty klobásy chutnají,“ poznamenala paní Kennetová.

„Jo, taky bych řekla,“ potvrdila Saša, když vtom jí hlavou bleskl úžasný nápad. Vzala ze stolu další kousek klobásy a přidržela ho před sebou ve výšce očí. Ned na pochoutku upřeně zíral a z tlamy mu začaly odkapávat první potůčky slin. „K noze, Nede!“ přikázala Saša a udělala několik kroků směrem od stolu. Ned hypnotizoval klobásu očima a poslušně se Sašou obešel celou zahradu. Dívenka, potěšená úspěchem, nyní zamávala klobásou jezevčíkovi přímo nad hlavou. Ned zdvihl čumák

do výšky, aby nemusel to pokušení ani na okamžik spustit z očí.

„Sedni, Nede!“ rozkázala Saša a jezevčík si tentokrát skutečně dřepł. „No ty jsi ale pašák!“ pochválila ho dívenka a konečně mu klobásu vydala. Ned ji slupł jako malinu a ihned se zahleděl na Sašu rozzářenýma očima plnýma očekávání. Celou dobu přitom natěšeně mával ocasem za strany na stranu.

„Koukám, že se ti nakonec podařilo Neda přimět, aby se soustředil na to, co se po něm chce,“ poznamenala pobaveně paní Kraftová. „Asi budu muset vyrazit k řezníkovi a těch klobás koupit víc!“

„Výborná dedukce, zlato!“ přidala se i paní Kennetová. „Teď už budeš vědět, jak upoutat jeho pozornost!“

Dalšího dne se Saša opět vydala na ranč a hned na nádvoří narazila na Hanu, která stála u Pintova boxu a nahlížela dovnitř. Kromě ní nebyla na nádvoří ani noha, tedy pokud se nepočítali teriéři Hop a Skip, kteří se ve stínu jabloně rvali o gumovou pískací kost.

„Ahoj!“ zavolala Saša a pospí-
chala za Hanou. „Kde jsou všichni?“

„Paní Marlová tu někde pobíhá,“ opsala Hana rukou kruh kolem sebe. „Julie a Iz jely s tátou nakupovat a Rebeka dneska určitě nepřijde, protože jela fandit bratrům na nějaký tenisový turnaj. O ostatních nic nevím,“ pokrčila nejistě rameny.

Saša se v duchu podivila, že Hana přišla na ranč sama. Obvykle se totiž objevovala pouze ve společnosti Rebeky.

„Chtěla jsem se podívat, jak se má Pinto,“ spustila najednou Hana, jako by jí četla myšlenky. „Včera vypadal hrozně neklidný. Paní Marlová sice říkala, že se tu už přes noc trochu aklimatizoval, ale mně se to moc nezdá.“

Saša jí přes rameno nahlédla do boxu. Pinto postával v zadním rohu. Hlava mu odevzdaně klimbala a uši měl svěšené do stran, jako by mu všechno bylo úplně jedno.

„Bože, vypadá tak smutně!“ polekala se Saša. „Myslíš, že se mu stýská?“

„Vůbec nevím,“ povzdechla si Hana. „Podívej, sena se skoro nedotkl!“

Saša zaslechla za svými zády kroky. To přicházela paní Marlová. „Zdravím, holky,“ pokynula děvčatům. „Plánuju dneska vypustit Pinta ven mezi ostatní poníky. Nechcete se koukat? Chvilku tam s vámi zůstanu, abych

